

VI. Euharistia

„Pentru că este o singură pâine, noi, cei mulți, suntem un singur trup...” (1Cor 10,16-17)

Comuniune! Euharistia ne conduce la comuniune cu Dumnezeu și între noi. Este sacramentul unității. Este forța de coeziune a unei parohii, a unei comunități și, în același timp, mijloc de sfințire pentru persoane. Funcția și efectul comunitar al Euharistiei ne fac să fim Corpul lui Cristos, să fim Biserică. Euharistia este sufletul, inima vieții Bisericii. În timpul Cinei celei de Taină, Isus nu numai că s-a rugat pentru unitate, ci, dăruindu-ne Euharistia, ne-a dat în același timp și mijlocul de a realiza unitatea. În Euharistie ne facem una cu Isus și, de aceea, una între noi. Devenim alți Isus. Fiecare dintre noi ar putea spune „nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.” (Gal 2, 20), dar și împreună putem spune „nu mai trăim noi, ci Cristos trăiește în noi.”

Szentírás:

„Eu sunt pâinea vieții. Celui care vine la mine nu-i va mai fi foame și celui care crede în mine nu-i va mai fi sete niciodată.” (In 6, 35)

„Eu sunt pâinea cea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi în veci, iar pâinea pe care o voi da eu este trupul meu pentru viața lumii.” (In 6, 51)

„Așadar, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți amintești că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă acolo darul tău, în fața altarului, du-te, împacă-te mai întâi cu fratele tău și apoi, venind, oferă-ți darul!” (Mt 5, 23-24)

Reflecție

„Dumnezeu s-a făcut om, ca să ne mântuiască. Făcându-se om, a vrut să se facă hrană, pentru ca, hrănindu-ne cu el, fiecare dintre noi să poată deveni un alt Isus... Euharistia are tocmai acest scop: să ne hrănească cu Isus, ca să ne transforme în alți Isus, fiindcă El ne-a iubit ca pe sine însuși.”
Chiara Lubich

Pentru marea majoritate a oamenilor, acest „a-și da viața” despre care vorbește Isus, nu se împlinește în mod sângeros, la propriu. Ci se întâmplă în multe gesturi mărunte de zi cu zi, când ne punem în slujba celorlalți, inclusiv a acelor care, dintr-un motiv oarecare, ar putea părea că ne sunt „inferiori”...

A sluji înseamnă a deveni Euharistie pentru ceilalți, a ne face una cu ei, a împărtăși bucuriile și durerile lor, a învăța să gândim cum gândesc ei, să simțim cum simt ei, a trăi

viața lor, a umbla în mocasinii lor, cum spune un proverb indian.

Francisc Xaveriu Cardinal Van Thuan

„Noi suntem tocmai acel trup. Ce este, de fapt, pâinea? Trupul lui Cristos. Și ce devin aceia care se împărtășesc? Trupul lui Cristos, nu multe trupuri, ci un singur trup. Într-adevăr, așa cum pâinea, făcută din multe grâne, este atât de unită, încât grânele nu se mai văd..., la fel noi suntem strâns uniți și între noi și cu Cristos.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Acest sacrament ne transformă în trupul lui Cristos, așa încât suntem oase din oasele sale, carne din carnea sa, mădulare din mădularele sale.”

Sfântul Albert cel Mare

Aprofundăm:

Conștientizăm durerea atâtor creștini cu care nu avem comuniune deplină în Euharistie, din cauza unor divergențe în privința credinței. „Și totuși”, scrie Sfântul Papă Ioan Paul II în enciclica sa *Ut Unum Sint*, „noi avem dorința fierbinte de a celebra împreună unica Euharistie a Domnului, iar această dorință devine deja o laudă comună, o implorare comună. Împreună ne adresăm Tatălui și facem acest lucru tot mai mult „într-o inimă și un cuget”.” (*Ut unum sint* 45)

„Tocmai pentru că unitatea Bisericii, pe care Euharistia o realizează prin jertfa lui Cristos și prin împărtășirea cu trupul și sângele Domnului, comportă exigența inderogabilă a comuniunii totale în legăturile mărturisirii de credință, a sacramentelor și a guvernării ecleziastice, nu se poate concelebra aceeași liturghie euharistică până când nu se restabilește integritatea acestor legături”. (*Ecclesia de Eucharistia*, 44)

„Euharistia duminicală, adunându-i săptămânal pe creștini ca familie a lui Dumnezeu în jurul mesei cuvântului și a pâinii vieții, este și antidotul cel mai natural împotriva dispersării. Ea este locul privilegiat unde comuniunea este constant vestită și întreținută. Tocmai prin participarea euharistică, *ziua Domnului* devine și *ziua Bisericii*, care poate exercita astfel într-o manieră eficientă rolul său de sacrament al unității”. (*Novo Millennio Ineunte* 36)

Euharistia – sacramentul unității, sacramentul comuniunii

Isus nu ne-a poruncit să fim uniți; el s-a rugat pentru unitate. Așadar, era nevoie de un har pentru a pecetlui această unitate. Iar noi am găsit acest har în Euharistie, legătura unității... Tocmai acolo este sacramentul unității... Ce înseamnă aceasta? Înseamnă a trăi pe deplin corpul mistic. Înseamnă a fi ceea ce suntem deja prin botez, pentru că botezul este cel care ne face să fim în același trup cu Cristos și unii cu alții în Trupul mistic al lui Cristos. Dar trebuie să facem partea noastră. Botezul face partea sa; noi trebuie să o facem pe a noastră. Partea noastră aceasta este: să fim ceea ce deja suntem.

Împărtășire:

Cum se leagă iubirea lui Dumnezeu de Euharistie?

Ne dăm seama de prezența fizică a lui Cristos în Euharistie?

Te-ai gândit vreodată la faptul că Euharistia te transformă în Isus?

Examen de conștiință cotidian: Îmi dau seama că Euharistia ne conduce la comuniunea cu Isus și cu aproapele?

Experiențe:

Nu pentru că am nevoie de vreo favoare

Nu îmi aduc aminte când l-am descoperit pe Isus în Euharistie... Am început să simt o dorință arzătoare de a-l primi nu numai duminica. Într-o zi, când eram la liturghie, preotul a venit la mine să mă întrebe dacă aveam vreun examen la școală. La început nu am înțeles de ce îmi pune această întrebare, dar apoi am răspuns: Sunt aici pentru că îl iubesc pe Isus. Nu pentru că am nevoie de vreo favoare!

Încetul cu încetul am început să merg în fiecare zi la liturghie, ca parte a programului meu zilnic... Eram atât de fericită să fiu fiica unui Rege care este Iubire infinită. Eram foarte recunoscătoare pentru darul Euharistiei, care îmi dădea putere să iubesc și mă făcea una cu toți aceia în lume care o primesc.

Marika, Austria.

Un dialog neîntrerupt cu Isus

Alaltăieri, dimineața, am hotărât să rămân un pic în biserică după liturghie, ca să mă rog, înainte de a merge la lucru. Omul care fusese așezat în spatele meu a venit să-mi povestească despre exercițiile spirituale frumoase la care tocmai participase. Primul gând al meu a fost: mă deranjează la rugăciune. Dar Evanghelia mi-a amintit că ar trebui să iubesc această persoană în mod onest, așa că l-am ascultat cu atenție neîmpărțită. Am ieșit împreună din biserică, iar el continua să îmi vorbească. Când ne-am luat la revedere, nu simțeam că mi-aș fi întrerupt dialogul cu Isus, ci, dimpotrivă, mă simțeam și mai unit cu EL, pentru că l-am iubit în fratele.

V.R.

A avea curajul de a face alegeri

În fiecare dimineață, înainte de a merge la școală, intru pentru o clipă în Biserică, să îl salut pe Isus și să-i încredințez întreaga zi.

De mai multe ori m-am gândit: Dacă mă văd prietenii mei, cine știe ce gândesc?

De teamă că m-ar putea vedea, încercam să mă strecor, asigurându-mă că nu e nimeni în preajmă, până când, într-o zi, mi-am dat seama că, făcând astfel nu eram coerentă cu alegerile mele în viață.

Mi-am adus aminte de cuvintele lui Isus: „Dacă cineva se rușinează de mine și de cuvintele mele, și Fiul Omului se va rușina de el când va veni în gloria sa și a Tatălui și a sfinților îngeri”. (Lc 9, 26).

Astfel am înțeles că trebuia să-l mărturisesc pe Isus, chiar și cu prețul de a fi luată în râs. Și nu a lipsit ocazia în acest sens.

Într-o zi, în timp ce ieșeam din biserică, am întâlnit un prieten care m-a întrebat imediat dacă făceam la fel în fiecare dimineață. I-am răspuns că da, dar în sinea mea îmi ziceam: cine știe ce gândește despre mine? Sigur că atitudinea mea i se pare învechită. În schimb, spre marea mea surprindere, după un moment de liniște a exclamat: Știi... faci un lucru bun!

Am experimentat o mare bucurie, mai ales pentru că am văzut că și în el trăia o dorință puternică de a construi un raport cu Isus.

Și cine știe în câți din ceilalți prieteni de-ai mei locuiește aceeași dorință, poate un pic ascunsă, dar așteptând să iasă la lumină.

Christina

Și ce pot face eu? [E rândul meu:]

Caută să pui în practică ceea ce am învățat astăzi. Apoi, la începutul următoarei întâlniri în grup, împărtășește experiențele tale cu Evanghelia cu ceilalți – vreun episod când ai reușit să trăiești ceea ce ți-a sugerat acest punct. Fă aceasta ca dar pentru ceilalți.